

A gyerek

Ijjas Tamásnak

A gyerek a szoba közepén ül és nem beszél. A gyerek kilenchnapos, és mint egy bőrönd, akkora — megpakolva kis tüdővel, májjal és egyéb szükséges szervvel, ami a működéséhez fontos —, Ő a gyerek.

A köldöke vattacukor, *édes rózsaszín*. A gyerek bőre illatos, hangjával ébreszt a gyerek, olyankor nehéz bírni vele, hat kiló gyerek a szoba közepén, szín a szemében, sötét szemű arabica kávé, a haja fekete, és úgy mászkálja össze az egyszoba-konyhát, mint egy gyerek, mozgása közben hallani a súrlódást a két felület között; padlószertető a gyerek.

Hívja az anya, beszél hozzá, nincs neve, ennyi idősen még korai lenne, nem elég megfontolt az a nő, aki egy kilenc hónapos gyereket elnevez, ahhoz előbb fel kell nőni, a névhez, voltaképpen nem nehéz, de annyira nem is könnyű, kinőni a *gyerekségből*, az kell hozzá, nem több, mindenesetre az anyának ez a véleménye erről, és a pillanat érkezéig nem hívja másképp, mint gyerek. *Anyá csak egy van*, gyerekből annál több, de *a gyerek* valamivel közelebb visz a névhasználathoz. És vegyük tudomásul, amíg nem tud beszélni, nem jelent többet, mint egy gyerek. Hívja az anya, a gyerek a padlón keresztül jut el hozzá, az anya karja csapóajtóként nyílik, elnyeli a gyereket magabiztosan, a szeretet valódi jegyében.

A kis teste a víz felszínén lebeg, fürdőhab takarja a meztelen gyereket, mossa az anya, úsztatja a vízen, forró a tenyere és felnőtt, a gyereké párnás és apró, az ujjai mint a kávébabok, örül és nevet a gyerek, az anya elővigyázatosan mosdatja, felkészült és körülményes, fél a fulladástól, eszébe jut a nagyapja, aki belefulladt a folyóba vidéken, igaz, Ő felnőtt volt és régóta nem gyerek, ujjai a kád peremén, a habfürdő elfogyott, kellemes gőz borítja a fürdőszobát, aki belenéz, nem látja magát a tükörben.

Az anya elvált és életében egyetlen egyszer szült, akkor is egy gyereket, lassan egy éve, a Péterfy Sándor utcai kórházban, mikor a gyerek apja magára hagyta egy nő miatt, akitől azóta megint elvált és ismeretlen helyre költözött, messze a gyerektől és tőle, aki az életében hozott döntései közül a férfi nevéből való megszabadulást tartotta a legfontosabbnak, mintha csak a haját festette volna szőkéről feketére, másképp látta az Őt körbevevő világot, hálók szakadtak és falak szabadultak fel előtte, a régi élet darabjai a névátírással végleg eltűntek, a hozzájuk illesztett múlt idővel leszámolt velük, foglalkozhatott a jövőjével, az új férfiakkal, mindenekeelőtt pedig a gyerekekkel.

A gyerek kilenc hónapos és nem beszél. Az anya gyerekes és elvált. A gyerek egész nap játszik, alszik és nevet, ezért gyerek. A gyerek nyugodt. Az anya nem. Meddig nyugodt egy gyerek? Amíg fel nem nő. De akkor már nem gyerek. Akkor mi? Felnőtt. Nagygyerek.

Ayhan Gökhán

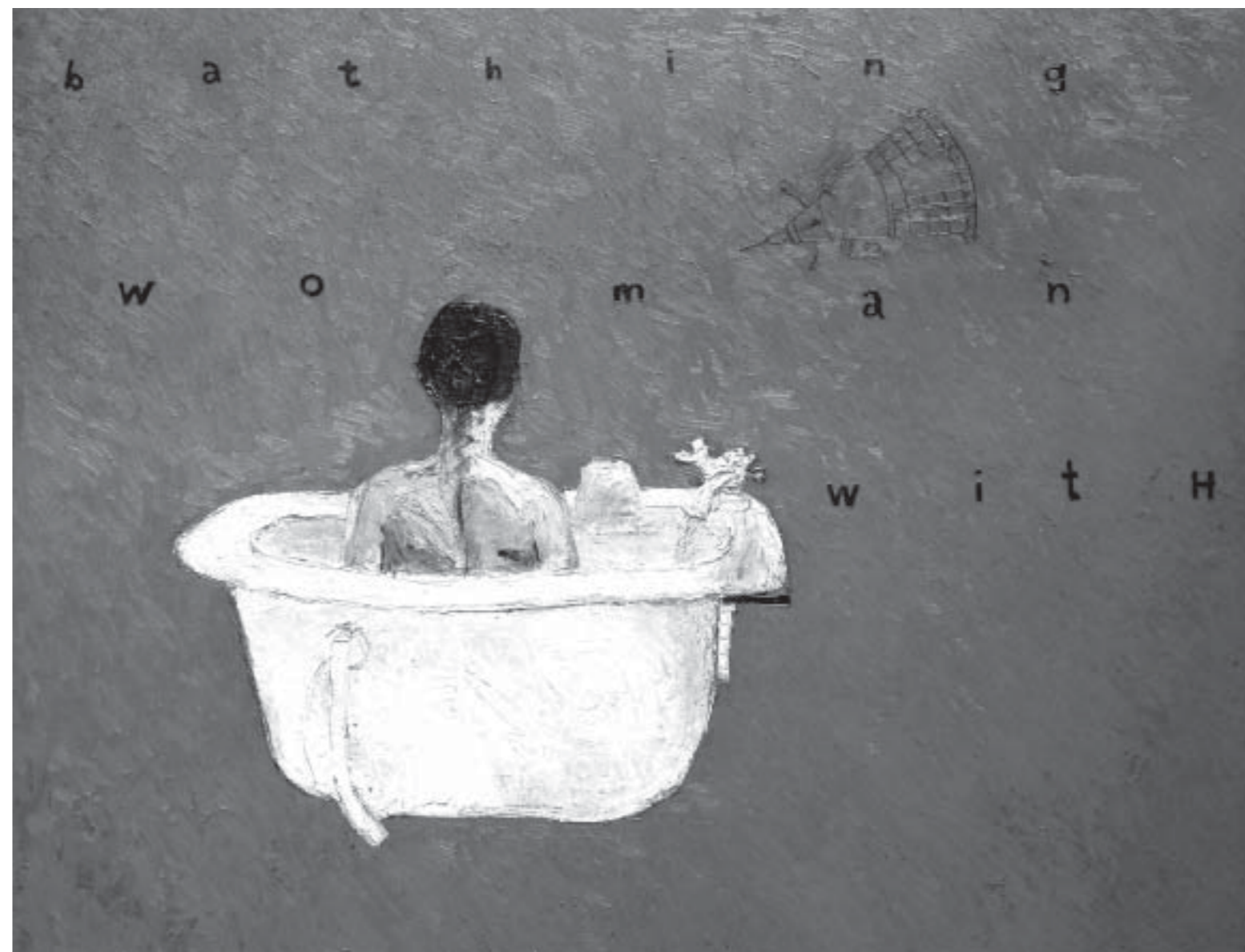
Tejanya

Anyám a cukor- és tejasszony, anyám az *édesből* lett folyadék. A hasa véres, sötét hús a homloka; tenyere közé fog, bal melle alatt kevés vonal az arcom, jobb melléből csorog a tej, anyám teje, a szaga émelyít, nem akarom, nem akarok a tejétől semmit, anyám tudja ezt és mosolyog, mindennapi fehér, *csecsemőszín*.

Szívanya

A szívről semmit nem tudtam. Titok volt anyám előtt. Nem értettem a működését addig a napig, amikor is a hónaljában találtak egy daganatot. Anyám hallgatott, nekem csak a *szívem*.

Gondolatban visszakísértem oda, ahol a szívet találta. Ketten bámultuk, éreztük a nedvességét. *Megint olyan történt, amiről kevés nem beszélni*.

A halál és a lányka

Szabinának

Első tétel

— Láttál már tizennégy éves lányt meghalni? — Egyszer a nővérem felvágta a csuklóját a fürdőszobában, gondolom, ez nem számít, mivel túlélte, és sokáig tartott utána takarítani, a kád tele volt vérrrel, az oldalára száradt, órákig sikálta anya, míg végre lejött, és a veszekedés, ami következett, szegény Jázmin, sápadt volt és szégyellte magát, hogy ilyet csinált, ekkora cirkuszt egy fiúért, aki állítólag elvette a szüzességét, és azt ígérte, örökké fogja szeretni, szegény, elárulták, nem elég, hogy egyszer vérzett, ott, a lába közt, és titokban mosta ki utána a paplant és a lepedőt, a csuklóján is vérezni akart, hosszú csík van azóta is rajta, megbélyegezte a szerelem, mondta anya, mikor kiabált vele és lekurvázta, Ő erre nem mondott semmit, nem vette észre rajtam kívül senki, de én láttam, hogy a szidás alatt a kést figyelte, újra meg akarta próbálni, meg szeretnék halni, mondta nekem sokszor, lefekvés előtt a fülemhez hajolva, miközben simogatta a fejemet, de mindig kiegészítette azzal, hogy meghalni mégsem olyan egyszerű, megfelelő indokot kell találni, hogy az élők utána megbocsássonak, a nővérem amúgy nagyon okos és szép lány, hasonlít arra a színésznőre, a haja szőke, mint a nővéremé, inkább a színésznő hasonlít Jázminra, mert Ő az igazi, a nővérem, a szeme mindig szomorú és késekről, borotvákról álmodik, hallom éjszaka, mert beszél álmában, és én a takaró alatt fekszem és félek, nem tudom, mi a teendő ilyenkor, anyának félek szólni, nehogy kiabáljon velem, szegény Jázmin, azt hiszi, terhes, és attól a fiútól, aki becsapta és nem szereti, azt mondta, ha tényleg az, felvágja a hasát, Ő nem akar gyereket, jobban szeretne meghalni, semhogy szülni egy babát, soha nem kíván meg többé férfit, a testi vágyai megtevesztették, többé nem hallgat rájuk, folyjon a vére, borítsa el a testét, hátha így megtisztul a lelke, közelebb kerül az éghez, mindenesetre távolabb a pokoltól.

Második tétel

— Én nem az égből származom, mi több, közlőrl egyszer sem láttam az eget. Vannak, akik megérintették, nagy felhő az egész, mondták sokan, a színe zöld vagy a zöld hasonló árnyalatai, nem tudom, igazat mondanak-e, mert velük mindig éjszaka, álmomban találkozom, tudniillik nem élnek évek óta. A halál sötét folyó, aki valamit beleejt, soha többé nem halássza ki onnan. Én még nem láttam azt a folyót, és főleg azért örülök ennek, mert nem tudok úszni. Anya szerint én mást se tudok, túl kicsi vagyok bármihez is. Azt szerencsére igen, amikor valaki hazudik, múltkor például a doktor bácsi, a szemembe nézve azt mondta, meg fogok gyógyulni, semmi bajom nem lesz, ez persze nem igaz, tisztában vagyok vele, mióta megoperáltak, és utána anya beszélgetett a doktor bácsival, aki láthatólag olyat mondott neki, hogy nyomban könnyes lett a szeme, elfordulva és csendesen sírt, nehogy lássam, nagy a baj, annyira nem félek, talán csak a víztől, nem szeretném érezni a szőke hajam, a ruhám merülését, főképp anya miatt, Ő mindig arra figyelmeztet, vigyázzak a ruhámra, drága és nincs pénze újat venni, meg aztán a hideg vizet sem szeretem annyira, és ki tudja, mennyi furcsaság van a vízben, a barátnőm szerint nagyon régen az egész földet óceán és tenger borította, a tetején elcsúsztak a növények és az állatok, állítólag emberek nem voltak, a föld belsejében alakult az élet, a barátnőm mindig mindenre tudja a választ, de amikor azt kérdeztem, miért halok meg, szomorúan nézett és elfutott, néztem a ruhája mozgását, és gondolatban azt az időt, amennyit még itt töltök, a földön, mit fogok addig csinálni, igyekszem jó kislányként viselkedni, a játékaimat az értesüléseim alapján nem vihetem magammal, az összeset felcímkézem és a barátnőmnek adom, majd anyura bízom a szétosztást, és ha van még egy kis időm, talán úszni is megtanulok.

